

SALVEM ELS PRONOMS FEBLES

Els pronoms febles, tan distintius del català, sobretot *en* i *hi*, estan en perill d'extinció. I mentre que moltes persones es preocupen per les balenes, per les llúdrigues o les tortugues de l'Albera, gairebé ningú no es preocupa per l'extinció dels pronoms febles. I és que sense els pronoms febles el català perd bona part de la fisonomia que el distingeix del castellà, cosa que molts catalans sense consciència desitjarien (el català genuí fa nosa als polítics de gairebé tots els partits; ven més el català *modern* ple de castellanismes i grolleries). Així, sembla que per fer broma cal estrafer el català, tal com veiem en molts programes de TV3 (*Està passant* n'és només un exemple; de fet ja el títol és una castellanada perquè en català n'hauríem de dir *Ara passa*).

Així, al programa *Està passant* podem sentir Jaïr Domínguez dient tranquil·lament «No veig» *repetidament*. O en els programes esportius de TV3 sovint sentim a dir «No ha arribat»: i el locutor no es refereix pas al fet que un jugador hagi perdut l'autobús o el tren i el partit hagi començat sense ell, sinó que vol dir que en una jugada determinada no ha aconseguit xutar la pilota, amb la qual cosa hauria de dir que «No hi ha arribat» (a la pilota). I és que frases que ens haurien de sonar ben estranyes com «No tinc», «Ara vaig», «Vull tres», «Em nego» (no com a sinònim d'ofegar-se)... les hem normalitzat tant que no ens causen estranyesa.

També hem normalitzat la no distinció dels pronoms quan els combinem: *els hi* pot equivaldre a pràcticament qualsevol combinació on hi hagi el pronom datiu de tercera persona (*els el, els la, els els, els les, els ho, els en, els hi*) i *l'hi* a qualsevol de les altres combinacions amb el datiu de 3a persona singular (*l'hi, la hi, els hi, les hi, li ho*). Estem perdent una riquesa del llenguatge que hauríem d'esmerçar-nos a preservar.